

HUSVÉTI HYMNUS.

Kar.

Hozsánna néked
Nagy Mesterünk,
Kinek feltámadásán
Örvendezünk!

Igédben élsz
Megdicsőülve,
Az Ur kegyének,
Jobbjára ülve.

Magándal (solo.)

Feltámadott az ige,
A sir nehéz kövét
Órjás erővel
Rombolta szét . . .
S ki egykor hirdeté,
Megdicsőítve
A halhatatlanság
Egébe vitte . . .

Kar.

Hozsánna néked
Nagy Mesterünk,
Kinek feltámadásán
Örvendezünk!

Magándal.

Enyészet, rothadás
Nem éri azt,
Mi égi származásu,
Mi szent, igaz.

Kitör a sirból,
Életre kel —
Népboldogító
Eszméivel.

Kar.

Hozsánna néked
Nagy mesterünk,
Kinek feltámadásán
Örvendezünk!

Magándal.

Békén viseljük immár
A földi kint.
Örök életnek, fénylő
Csillaga int.
Szent küzdelmeinknek van
Bére, jutalma,
Nincs rajtunk a halálnak
Többé hatalma.

Kar.

Hozsánna néked
Nagy Mesterünk,
Kinek feltámadásán
Örvendezünk!
Igédben élsz
Megdicsőülve,
Az Ur kegyének
Jobbjára ülve.*)

RÉDIGER GÉZA.

*) Ime egy újabb szép hymnus költőmunkatársunktól. Vajha valamelyik
ahoz értő a zenésítésére vállalkoznék! Szerk.

PÜNKÖSTI TANITÁS.

— Apost. Csel. II. r. 1—4. v. —

A mesék, a csodadolgok történetei ma már csak kisgyermeknek valók; az emberiség leélte gyermekkorát... Ma már, ha szentkönyvünk némely helyeit betüsz szerint magyaráznók, mint tették hajdan, az emberiség nagyobb része mosolyogva hallgatná végig, s a helyett, hogy a hitet bennök feltámasztanók, vagy megerősítenők, hitlenné tennék őket éppen akkor, mikor a hit dolgaiban fáradozunk.

Azt hiszem tehát, hogy nem fog senki közületek megbotránkozni, sőt örülni fogtok mindnyájan, ha e szenthelyről az észszerű hit igazságait hirdetem.

Én semmi természetfeletti, semmi csodadologban nem hiszek, mióta csak valamennyire is bepillantani tanultam a természet működésébe. Én semmi természetfeletti, semmi csodadologban nem hiszek, mióta — az ok és okozat törvényeit megösmerni tanultam. Meg vagyok győződve, hogy saját gondolataitokat fejezem ki, ha azt mondom: az igaz vallásnak nincs is szüksége semmi természetfeletti csoda-dologra. De szent könyvünkben a józan olvasó nem is talál semmi csoda-dolgot, mert az tudja, hogy mit kell betü és mit kell szellemi értelemben venni.

Az látszik-e némelyek előtt csodának, hogy Idvezítőnk a vakokat meggyógyította?! Hiszen ez természetes! Nem adjuk-e mi is gyermekeinket nevelő intézetekbe, hogy a tudatlanság vakságából meggyógyítsák. Ily gyermek, ily vak volt a nép, az emberiség, a Jézus korában és szemeit a hit, remény, szeretet és igazság tudományának gyógszereivel gyógyította meg.

Bénákat gyógyított? Ez is természetes! Gyöngé volt lábuk, hogy az igazság ösvényén járhassanak, előbb meg kellett erősödniök a hitben és szeretetben, hogy el ne tántorodjanak az élet utain.

De mindezek betü szerint is természetes dolgok, melyekhez hasonlót, a jelen előhaladott orvosi tudomány idejében, naponta láthatunk.